

NEDERLANDSE EDITIE

LITTLE LIAR

THE WEB OF SILENCE DUET

(2)

LEIGH RIVERS

HOOFDSTUK EEN MALACHI

Vier jaar oud

De wind blaast door mijn haar als papa me op zijn schouders draagt, op weg naar de speeltuin aan het einde van de buurt waar we wonen.

Mama is aan het werk, dus we gaan plezier maken voordat we haar ophalen in papa's nieuwe auto. Vanavond gaan we koekjes bakken!

'Heb je het leuk gehad op school vandaag?' vraagt papa, en ik schreeuw 'ja!'

Ik sla mijn armen stevig om zijn hoofd als we de straat oversteken. Kleine regendruppels raken mijn gezicht, maar ik heb mijn regenjas en regenlaarzen aan, dus we kunnen straks lekker in de plassen springen.

'Papa?'

'Ja, jongen?'

'Kunnen we op de terugweg nog een ijsje halen?'

Hij lacht en tilt me van zijn schouders. Ik giechel en gil als

hij me kietelt en me weer op mijn voeten zet. Hij veegt het chocolade-ijs van mijn kin en pakt mijn hand. 'Als we tijd hebben, ja. We moeten mama over een uurtje ophalen van haar werk.'

Ik grijns en huppel, spring in de plassen. Plotseling raast er een grote vrachtwagen langs, en ik deins terug, bedek mijn oren en knijp mijn ogen dicht.

'Hé,' zegt papa, hij hurkt voor me totdat de vrachtwagen verdwijnt. Maar mijn oren suizen nog steeds pijnlijk. Waarom stopt het niet? Waarom gaat het niet weg?

Mijn onderlip begint te trillen en wanneer ik mijn ogen open, kijkt papa naar me. 'Het wordt erger, hè?'

Ik knik langzaam. Ik hou niet van harde geluiden – ze doen pijn aan mijn oren en laten mijn borst strak aanvoelen.

'Kom op,' zegt hij, voordat hij weer opstaat en mijn hand pakt. 'Even snel op de schommel spelen en dan halen we nog een ijsje.'

Een glimlach breekt door op mijn gezicht en papa huppelt met me door de speeltuin. Hij tilt me op de schommel en duwt me zo hoog dat ik nog harder lach en schreeuw.

Er zijn geen andere kinderen hier, en dat is goed. We komen nooit als het druk is. Ik denk dat papa het fijn vindt als het alleen wij tweeën zijn.

Papa neemt me altijd mee naar het park. Of we gaan naar het zwembad, waar hij me leert drijven.

Als hij me naar de draaimolen leidt, zegt hij: 'Ik zal je niet te hard draaien.' En dan trekt hij mijn capuchon hoger omdat de regen erger wordt. 'Vasthouden, hè.'

Voordat hij kan duwen, hap ik naar adem en leun naar voren. 'Papa, kijk!'

Een kleine spin maakt een web aan de stang. Hij is klein en zwart, en de regendruppels zitten in de weg. Papa steekt

zijn vinger uit en de spin kruipt erop. ‘Kijk eens aan,’ zegt hij als hij naast me gaat zitten, waardoor de draaimolen kraakt. Hij laat zijn vinger zakken naar mijn hand. ‘Wil je hem vasthouden?’

Ik knik en voel me een beetje zenuwachtig wanneer ik mijn hand op mijn schoot leg, met mijn palm omhoog. Wanneer papa de spin op mijn hand laat kruipen., moet ik giechelen Hij is zo klein en hulpeloos en eenzaam. De regen maakt hem vast helemaal nat en koud. ‘Kunnen we hem mee naar huis nemen?’

Maar net wanneer papa antwoord wil geven, klinkt er een harde donderslag boven ons. Ik schrik en bal mijn hand tot een vuist uit angst, waardoor ik de spin per ongeluk fijnknijp en laat vallen. Hij landt precies in een klein plasje op het metaal.

Met grote ogen staar ik er een paar tellen naar. Hij beweegt niet.

‘Nee!’ gil ik en ik probeer hem te pakken, maar papa houdt me tegen. ‘Red hem, papa!’

‘Hij slaapt, jongen. Donder laat spinnen slapen. Hij is in orde. Zullen we nu een ijsje halen?’

‘Maar... maar...’

Papa tilt me op terwijl de tranen over mijn wangen beginnen te rollen.

‘Het is goed, Malachi. Niet verdrietig zijn. Hij slaapt.’

Ik kruipt tegen hem aan en huil. Want ik weet dat ik de spin heb verpletterd. Ik weet dat hij dood is door mij. Mijn lichaam schokt oncontroleerbaar totdat ik in slaap val in papa’s armen, terwijl hij ons uit de speeltuin draagt.

‘Je bent zo’n lieve jongen, Malachi.’

Ik hou van de stilte. Dan doen mijn oren geen pijn en komen de slechte vlinders niet tevoorschijn, wachtend op iemand die tegen me schreeuwt.

Het is nooit stil in huis.

Als mama me alleen thuislaat, mag ik spelen met de dozen die ze overal heeft laten staan. Soms zijn ze groot genoeg om erin te klimmen en het deksel dicht te doen. Dan kan ik me verstoppen totdat mama weer thuiskomt en me naar mijn slaapkamer brengt.

Ik durf nu niet naar de dozen te zoeken. Is mama al thuisgekomen? Papa? Ik heb papa al zo lang niet meer gezien.

Ik glijd van mijn bed, struikel bijna over de zak met vuile kleren en loop naar mijn slaapkamerdeur. Ik trek aan de deurklink, maar hij gaat niet open.

Waarom gaat de deur niet open?

‘Mama?’ roep ik en ik sla met mijn kleine vuist op de deur. Ik hoest in mijn hand en sla nog een keer op de deur. ‘Papa?’

Zoals elke avond gebeurt er niets. Het maakt me verdrietig dat mama me niet meer knuffelt. Papa hield me vroeger vast tot ik huilde en lachte.

De muziek staat heel hard – mama hoort me weer niet. Tranen vullen mijn ogen en met een verdrietig gevoel in mijn buik loop ik terug naar bed. Ik struikel onderweg – ik kan niet zien waar ik loop omdat mama mijn nachtlampje weghaalde toen ik vroeg wanneer papa thuiskwam om een verhaaltje voor te lezen.

Mama zei dat ik stout was omdat ik niet sliep, maar ik was helemaal niet moe. Mijn buik deed pijn, en mijn wang

brandde nog van de klap die mama me gaf omdat ik huilde en vroeg of zij het boek voor me wilde lezen.

Met de achterkant van mijn handen veeg ik de natte tranen van mijn wangen en knuffel mezelf warm met mijn dekentje. Het is altijd koud nu. De regen lekt door mijn raam en maakt de vloer nat. Ik probeerde de plas die mijn speelgoed natmaakte op te ruimen met mijn teddybeer, maar nu is hij ook kapot.

Als ik in slaap val, word ik wakker omdat mama me knuffelt. Ze ruikt vreemd, en het bed is nat. Misschien moet mama een luier dragen, net zoals ik. Ze jeuken soms, vooral als ik ze dagenlang aan hou.

Ik glimlach terwijl ik naar haar gezicht kijk. Haar ogen zijn dicht en ze snurkt, dus ik begraaf mijn hoofd tegen haar borst en val in slaap.

Ik ben weer gelukkig.

De volgende avond is precies hetzelfde.

De week erna ook. En daarna nog meer weken.

Maanden.

Ben ik nu vijf?

Mama zegt dat ik raar ben. Ze houdt er niet van als ik raar ben. Hoe stop ik met raar zijn? Ik wil niet raar zijn. Ze geeft mij de schuld dat papa is weggelopen.

Na school houdt mama mijn hand vast tot aan de bus. Ze vertelt me dat mijn papa een verjaardagscadeau voor me heeft gestuurd en dat het thuis op me wacht. Ik grijns van opwinding, huppel de rest van de weg en moet mama met me meetrekken omdat ze nauwelijks recht kan lopen en naar bier ruikt.

‘Rustig aan, Malachi,’ snauwt ze voordat ze zo hard aan mijn arm trekt dat het pijn doet. Mijn glimlach verdwijnt.

Ze heeft felrode lippenstift op vandaag. Het is een beetje uitgesmeerd in de hoek van haar mond en over haar tanden.

Maar ik zal het haar niet vertellen – de laatste keer dat ik dat deed, schreeuwde ze tegen me.

‘Sorry,’ zeg ik zachtjes en loop dan langzaam verder naar huis, met een pijnlijke arm. Ik denk dat ze me heeft gekrabd, maar ik zeg niets.

Op tafel staat een doos met kleine gaatjes erin en daarnaast een glazen bak. Er ligt een verjaardagskaart bij met een grote vijf erop. Mama gaat op de bank liggen terwijl ik de kaart openmaak en de tekst probeer te lezen. Mama vindt me dom, maar mijn juf vertelt me altijd hoe goed ik ben met woorden, dus zelfs al is het handschrift slordig, ik kan de brief lezen.

Malachi,

Het spijt me dat ik er niet meer voor je kan zijn, jongen. Ik hoop dat je me ooit kunt vergeven omdat ik wegging. Want weet je wat het is? Papa's hoofd is geen fijne plek, en ik ben niet goed voor jou en je moeder. Ik heb zo hard geprobeerd, maar jullie verdienen beter.

Ik wou dat ik voor jou kon kiezen en het gif in mijn hoofd kon bestrijden, maar dat kan ik niet. Ooit zal ik je weer zien, maar hopelijk niet te snel.

Je nieuwe vriend met acht poten zal je beschermen, net zoals ik weet dat jij hem zult beschermen. Ik stel de naam Rex of Spikey voor. Wees niet bang voor hem.

Je bent tenslotte een arachnofiel, net als ik.

Liefs, papa.

Ik frons en kijk op, maar mama ligt alweer te slapen op de

bank. Wat bedoelt papa? Waarom kan hij niet voor mij kiezen? Waar gaat hij naartoe?

Mijn blik gaat terug naar de doos. Ik laat de kaart op tafel vallen en schuifel dichterbij. Met mijn lange, vieze nagels trek ik de tape van de bovenkant los, en ik hap naar adem wanneer ik de doos openmaak en een grote, pluizige spin zie rondkruipen.

Mijn ogen worden groot. ‘Uh, mama?’

Ze snurkt nog steeds. En wanneer ik haar wakker schud, duwt ze me weg zodat ik op mijn billen val. ‘Ga weg.’

Ik sta op en kijk weer naar de doos. Aarzelend, en een beetje bang, loop ik terug en kijk naar het huisdier dat papa voor me heeft achtergelaten. Dan steek ik mijn hand in de doos en tril als de spin meteen naar mijn hand toe kruipt. Het kietelt, maar mijn hart klopt zo snel dat het me niet kan schelen.

Zal hij me bijten?

Ik til mijn hand op tot ooghoogte. ‘Hoi,’ zeg ik met mijn piepstemmetje. ‘Jij bent mijn nieuwe beste vriend.’

De volgende paar weken is het leven weer een beetje leuk. Mama vertelde me dat mijn nieuwe huisdier een vogelspin is en dat hij in mijn kamer moest blijven. Zijn naam is Rex.

Hij slaapt in zijn bak terwijl ik in bed lig. Soms zing ik voor hem. Hij kijkt zelfs naar me als ik hem een boek voorlees, zodat mama dat niet hoeft te doen.

Ik zie mama niet zo vaak meer – ze is altijd weg met haar vriendinnen. Ik mis mijn papa, maar hij zei dat hij me ooit weer zou zien, dus ik wacht wel tot hij thuiskomt.

Grote, gemene mannen zijn altijd in het huis. Eentje kwam ooit mijn kamer binnen en probeerde Rex mee te nemen, maar mama doet de deur nu weer op slot. Deze keer met twee sleutels.

Er zijn nu veel mensen in huis, maar ik moet slapen. Ik wil naar buiten. Ik mag niet naar school omdat ik ziek ben. Maar ik voel me prima. Waarom laat mama me niet naar buiten om te spelen?

Papa speelde altijd een spelletje met me. Ik verstopte me, en hij zocht me. Hij joeg me achterna totdat ik lachend gilde, zo hard dat mijn keel pijn deed en tranen over mijn wangen rolden terwijl ik naar mijn held opkeek.

Rex is nu mijn enige vriend. Hij is stil. Net als ik.

Mama haat het dat ik niet meer tegen haar praat, maar ik hou ervan om dingen voor mezelf te houden. Want alles wat ik zeg, eindigt altijd met een klap in mijn gezicht of geschreeuw.

Rex is de enige die nog met me praat, zonder woorden. Mijn beste vriend. Mijn beschermer. Mijn held, tot papa weer thuiskomt.

Mijn ogen schieten open wanneer ik een deur dicht hoor slaan beneden. Moet ik slapen? Ik weet niet meer of de sterren nog aan de hemel staan – mama heeft mijn raam zwart geverfd en ik mag mijn kamer niet uit. Niet dat ik dat wil. Het huis is erg vies, de honden poepen overal, en er is nooit eten.

Ik denk dat Rex ook honger heeft.

De laatste keer dat ik sprak, vertelde ik mama dat ik geen luiers meer wilde dragen. Ik weet hoe ik het toilet moet gebruiken, maar ik mag het niet.

Het jeukt en het doet pijn als ik ga zitten. Ze zei dat ik mijn mond moest houden, en toen huilde ik tegen Rex, totdat we besloten dat niemand onze stemmen ooit nog mocht

horen. Als hij het kan – en nu het al weken stil is – kan ik het ook.

Op trillende benen ga ik rechtstaan en open Rex' bak. Mijn vriend zit verstopt in zijn kleine holletje. Ik leg mijn handpalm neer en het duurt een paar minuten voordat hij mijn geur opvangt en op mijn hand kruipt.

Het geschreeuw wordt luider, mijn ademhaling versnelt.

Maak je geen zorgen, zeg ik in mijn hoofd. Ik zal je beschermen.

Ik schrik als er plotseling een luide, bulderende lach door de deur klinkt.

Het is mijn laatste waarschuwing om snel onder mijn bed te kruipen. Ik schuifel eronder en zet Rex op de grond, recht voor mijn gezicht. Ik leun met mijn kin op mijn handpalmen en wacht tot de stemmen verdwijnen.

Dan verstijf ik volledig, want iemand draait de sleutel om en opent mijn slaapkamerdeur. Twee mensen. Ik zie hun vieze sokken door mijn kamer schuifelen, en dan verschijnen er een paar laarzen recht voor mijn gezicht.

‘Fuck. Het stinkt hier naar schijt. Waar is hij?’

‘Elise zei dat hij hier was. Hoeveel heb je haar betaald?’

‘Vijftig,’ antwoordt hij. ‘Ademt die bitch nog?’

‘Nauwelijks. Ik heb ervoor gezorgd dat ze meer dan genoeg nam om haar te doden.’

Mijn hart bonst zwaar in mijn borstkas en ik hou mijn adem in – dat helpt altijd om niet te huilen, zelfs als het pijn doet en mijn ogen gaan tranen.

De laarzen komen dichterbij mijn bed. Ik slik en probeer weg te kruipen.

Mijn hart gaat sneller terwijl ik Rex beschermend in mijn handen hou. Ik zal niet toestaan dat ze Rex pijn doen. Ik –

Een hand grijpt mijn enkel, en het geluid dat ik wil maken, blijft in mijn keel vastzitten, waardoor mijn longen

branden terwijl ik vanonder het bed word gesleurd. Ik kijk op en zie een man met een baard die breed naar me grijnst.

Ik sluit mijn ogen en schreeuw zo hard in mijn hoofd dat mijn hersenen pijn doen en ik duizelig word.

Ik hou Rex stevig tegen mijn borst gedrukt. Mijn ogen prikken van de tranen terwijl de man mijn kaak vastgrijpt. Ik open mijn ogen en zie de ander ook naar me grijnzen, met een mond vol missende tanden. Zijn blik valt op mijn handen.

‘Wat hebben we hier?’

Hij grijpt Rex en ik raak in paniek. Ik krijg de woorden niet bij elkaar om hen te zeggen dat ze moeten stoppen terwijl ze Rex als een bal naar elkaar toe gooien. De man klemt zijn vingers om Rex heen, en ik staar naar hem met grote ogen, wanhopig smekend dat hij mijn beste vriend niet pijn doet. Ik wil schreeuwen dat ze hem met rust moeten laten, maar het lukt niet.

Ik kan het niet. Ik kan het niet, ik kan het niet, ik kan het niet.

Rex is het enige wat ik nog heb van papa, totdat hij me komt halen.

‘Je moeder is aan het sterven,’ zegt hij. ‘Wil je dat we haar helpen?’

Ik knik, mijn onderlip trilt.

Red haar alsjeblieft. Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft.

‘Gebruik je woorden, jongen.’

Mijn lippen gaan open, maar er komt geen geluid uit. Ik kan het niet. Wat is er mis met mij?

Hij lacht luid en kijkt naar zijn vriend. ‘Ik denk dat we de jongen getraumatiseerd hebben.’

‘Neem hem mee naar beneden. Laat hem zien hoe die slet van een moeder haar laatste adem uitblaast.’

Ze grijpen me bij mijn schouder en sleuren me overeind. Hij lacht weer. ‘Hij draagt verdomme nog een vieze luiër.’

‘Ik wil mijn vijftig dollar terug,’ antwoordt zijn vriend met een grimas.

Ze slepen me naar beneden en ik hoor de honden blaffen, opgesloten in de keuken. De man duwt me op de vloer en ik open mijn ogen. Mama ligt op de grond, braaksel druipt uit haar mond, haar ogen staren levenloos naar me terwijl haar borstkas moeizaam op en neer beweegt – ze maakt een afschuwelijk verstikkend geluid.

O nee. *Mama? Gaat het goed met je?*

Ik kan de woorden niet uitspreken.

‘Smeeek ons om haar te redden, en we zullen de ambulance bellen.’

Ik kijk op naar de man met de baard, mijn tanden klapperen van angst.

Ik kan het niet.

Ik kan haar niet redden.

‘Hmm,’ broemt hij, voordat hij iets van de tafel pakt. ‘De jongen kan praten. Elise heeft ons die filmpjes laten zien, weet je nog? We moeten het er gewoon uit krijgen. Wat zit hier eigenlijk in?’

Hij tilt het scherpe ding op waar mama altijd mee speelt en zijn vriend haalt zijn schouders op.

Pijn schiet door mijn arm. Ik hou mijn adem in en knijp mijn ogen dicht terwijl de mannen grinnikend toekijken. ‘Hij is net zo koppig als zijn moeder.’

Mijn ogen doen vreemd. Ik kan ze niet meer controleren, net zoals de rest van mijn lichaam. Ik word slap en moe, veel te snel.

Uren later kom ik overeind vanaf de vloer. Mama ligt nog steeds in dezelfde houding, haar lippen blauw en haar ogen open. De slechte mannen zitten op de bank. ‘Kijk, het kleine ettertje is weer wakker.’

Mijn voeten doen pijn. Mijn armen doen pijn.

Ze hebben Rex.

‘We moeten straks weg, maar we hebben een weddenschap over wie jou aan het praten krijgt. Je bent net een muisje, hè, jochie? Wat zielig.’ Hij kijkt naar de foto van mij, mama en papa, alle drie gelukkig, terwijl ik breed lach in papa’s armen. Onze honden zaten ook mooi stil voor de foto. ‘Een goed leven dat slecht afliep.’

Hij zucht diep en neemt Rex in zijn handpalm. ‘Kun je tellen?’ vraagt hij aan me.

Ik knik één keer, trillend. Mijn tanden klemmen zich op elkaar terwijl ik naar mijn vriend blijf kijken.

Dan schreeuwt alles in mij terwijl hij langzaam, één voor één, Rex’ pootjes eraf trekt. Hij dwingt me om te tellen, om geluid te maken, om te schreeuwen. Maar wanneer hij beseft dat ik geen geluid ga maken, verplettert hij mijn beste vriend in zijn hand, laat hem op de grond vallen en stampet er met zijn laars op.

Ik zou moeten schreeuwen. Ik zou moeten huilen. Ik zou iets moeten doen.

Maar ik kon hem niet beschermen, net zoals ik mama niet kon beschermen.

Ik heb gefaald.

‘Hij is ernstig ondervoed,’ zegt een vrouw wanneer de dokter met een lichtje in mijn ogen schijnt. ‘Hij had een vieze luier aan toen ze hem vonden. Zweren en uitslag over zijn hele lichaam.’

Iemand klakt met zijn tong en dat maakt me bang. Ik voel me slaperig en ik wil mijn mama en papa. Ik wil naar huis.

‘De vader?’

‘Dood. Zelfmoord,’ voegt iemand zachtjes toe, maar mijn gehoor is beter dan ooit sinds ik ben gestopt met praten. Alsof ik me meer op mijn omgeving kan concentreren. ‘Jeugdzorg is op dit moment een spoedvergadering aan het houden om een tijdelijke opvang te regelen.’

‘Dit kind verlaat het ziekenhuis voorlopig niet. Kunnen we meer vocht toedienen? En we moeten een bloedonderzoek doen. Er zijn kleine prikgaatjes op zijn armen en onder zijn voeten.’

‘Hij had een dode spin in zijn zak.’ De stem van de vrouw vervaagt. ‘Jezus,’ fluistert ze.

Ik knipper met mijn ogen. Ze blijven me vragen stellen, maar ik geef geen antwoord. Misschien doen ze mij ook pijn.

Een traan rolt over mijn wang wanneer ik terugdenk aan hoe lang ik op de grond lag met Rex en mama. Ze werden niet wakker. Meer tranen volgen, en ik voel plots een hand op mijn schouder. Ik deins terug en trek me weg.

‘Je bent nu veilig,’ zegt de vrouw. ‘Kun je me je naam vertellen?’

Ze weten mijn naam al.

Ik ben Malachi.

Ik hou mijn lippen stijf op elkaar en knijp mijn ogen dicht. Misschien, als ik tot tien tel, verdwijnen ze allemaal.

Ik tel in mijn hoofd.

Ik weet niet tot hoever ik tel voordat ik weer in slaap val.

MALACHI VIZE HEEFT ALTIJD
MAAR EEN VERLANGEN GEHAD
IN HEJ LEVEN.
EÉN DOEL. EEN DIEPE OBSESSIE
DIE HIJ NOOIJ KON OPGEVEN.

Zijn pleegzus Olivia.

Voor het eerst heeft ze hem verkozen boven de wereld, en hij is van plan haar voor altijd in zijn stevige greep te houden – maar zijn geluk wordt al snel verstoord door machtige vijanden die Olivia voor zichzelf willen opeisen.

HIJ HAD HAAR.
MAAR TOEN WAS HIJ
HAAR WEER KWIJF.

Gewond en nog steeds in strijd met zijn eigen demonen, wordt Malachi gedwongen tot onverwachte allianties om hen op te jagen, maar hij zal niet stoppen met knokken totdat hij haar terug heeft.

Wat er ook voor nodig is.

ISBN 978-94-6440-688-7

9 789464 406887

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING